

El Tio Cuc-Alicante
Franqueo Concertado
D. José Joaquín Zabalza
Campoamor, 17, pral.
MADRID

Any XIII Núm. 623

Segona època

Alacant 18 de Maig de 1935

Numero
solt

10

Céntims

Franqueo
concertado

OFICINES: Carrer de Pau Iglesias 17. primer

Diputat a Corts per el Rebolledo
Defensor de la xusma i de la gent de tro

—Cuquet!...
—¿Qué vol, tío?
—¿Qué estás fent, morral?
—Estic berenant!
—¿Xé, encara tens el dinar a la gola ya estás berenant?
—Tío, lo que va davant, va davant. Vosté no diu que bona fam mos s'es-
era passar? pues a mi no m'agarrará
e buit.
—¿Qué berenes, pá i botifarra?
—No, señor; una cosa més bona.
—Será pernil.
—Més bona.
—¿Més bona que el pernil? ¿Cómo
siguen servells de cañari!...
—Encara més bo! Lo que berene és
i tofina. ¿Qué li sembla?
—¿Xé, si que t'obsequia be ta mare!
En aixó es coneix que eres l'únic Cu-
quet de la família. Tot lo més bo es
per a tú. ¿Li ha costat mol la tofina
a ta mare?
—Un trosset com la ungla dos pesse-
res.
—¿I te la menges? Yo de tú me l'ha-
vera guardat per a ferme un anell de
ello.
—No, tío; si no me la minge. La to-
fina la tinc guardá en una caixeta de
llanda i vaig olent i a la oloreta me
vaig mengant el pá.
—Pues ya posat podies alforrarte el
pá.
—¿De quina manera?
—Posante a la porta d'un forn a
sentir la olor.
—Si que és veritat. Si que ho faré.
—¿Ya veus com tú has vingut a en-

contrar la solució al problema del en-
cariment de les subsistències!
—Ya diu ma mare que he tret tot
l'enteniment de vosté i tota la magan-
teria de mon pare.
—Bueno, ¿está ya el globo enllestit?
—Sí, señor; ya pot muntar al siste-
llo.
—Hala pues, solta la corda, i no
cal que muntem molt amunt.
—¿Que no tenim que anar a Madrid?
—Home, si que sería convenient pe-
gar un vistazo, a vore si arribem a
hora del repartiment de les molletes.
Aguardes, vaig a tirar l'antiojo a
vore si es veu algo.
—¿Es veu?
—Ya está fet el repartiment, tío; ya
no queda res.
—Tota la vida ha passat lo mateix;
lo que és bo dura poquet.
—Sí, señor; i lo roin no s'acaba mai.
—Ya que estás, fes una miradeta.
—¿Redeu, tío! ¿Els sastres treballen
molt aqueferats!
—Aixó és perque s'acosta la tempo-
rada d'estiu.
—¿Ey, pues per la pinta sembla que
s'acosta Carnaval!
—¿Per qué?
—Perque están fent casaques repu-
blicanes.
—Es que ara fan falta moltes casa-
ques republicanes per a la pandor-
gueria que mana.
—¿Refolo, tío, quin món este!
—Ya veus; els més enemics de la
República, els que engordiren en la

monarquia i encara li fan currucucos
al morrut Llapicera, són eixos que ara
posen la casaca republicana per ma-
nar de la República.
—Yo estic afrontat, tío.
—Pues no hi ha més remei, que es-
perar i tenir paciència.
—¿Hasta cuan, tío?
—Hasta que els ingeniers acaben de
fer la máquina agranadora.
—Bueno; pero a vore si cuan ya es-
tiga feta la máquina agranadora ya
mos han mort tots empudencats i no
en quedem un ni per a contar.
—Tin conlansa, Cuquet; les galli-
nes tenen bona posta i farán bona
llocá.
—¿Tornem a casa, tío?
—Fes lo que vullgues. Total no te-
nim que traure res de trellat per molt
que tabaleches.

DE FOGUERES

Grandiosa festa en Denia

La popularíssima festa alacantina de
les Fogueres ha fet el milacre de fun-
dir en una abras de germanor a Denia
i Alacant que vivien en un ambient
de fredor.
En motiu d'haver segut proclamada
en representació de la «provincia» la
señoreta Aneta Tent Llácer de Denia,
el dumenge es feu en esta ciutat una
gran festa, a la que concorriren les
autoritats de la capital, Governador
Civil, Alcalde i president de la Dipu-
tació Provincial, més la Bellesa del
Foc Angeleta Ramirez i les seues da-
mes d'honor, la señoreta Associació de
la Prensa Alacantina Susana Pérez,
la Gestora de Fogueres, la Bellesa del
Foc de 1934 Paquita Santos i perio-
distes dels diaris alacantins.
A la arribada a Denia de la carava-
na, fon rebuda a la entrada de la ciu-
tat per l'Alcide don Agustín Montón,
Comandant de Marina don Josep Me-
seguer de la Espada i altres autoritats
i personalitats que acompanyaven a les
señoretas d'allá Aneta Tent Llácer, Ana
María Oitra «Señoreta Sirena» de la
Prensa deniera i Maruja Llopis de Pe-
dreguer.
Als acords de la banda de música i
dels aplaudiments del poble entrá la
comitiva en la ciutat i en l'Ajunta-
ment es feu una recepció, saludant des
de els balcons les señoretas belleces al
poble que les aclamava.
A les dos de la vesprada, en la pre-
ciosa finca del señor Riera enclavada
en el pintoresco parage de «Les Ro-
tes» es celebrá un gran banquet ofe-
rit per l'Ajuntament, al que concorri-
ren uns dos-cents comensals, acte bri-
llantíssim amenisat per una orquesti-
na, en elque predominá la més franca
i coral fraternitat i que culminá a
l'hora dels brindis iniciat per l'Alcal-
de señor Montón, qui pronunciá un
discurs emocionant de franca compe-

netració entre Denia i Alacant, i el
seguiren en el mateix sentit l'Alcalde
d'Alacant señor Satnaolalla, el Gover-
nador Civil señor Vazquez Limón i el
vicepresidente de la Gestora de Fogue-
res señor Navarro Casanova.
Un banquet verdaderament suc-
ulent, tant per la espiritualitat frater-
nal que imperá en tot ell, com per la
exquísita i abundancia d'aliments que
es serviren.
Per la nit, en el Teatro Circo Cortis
hagué un animadíssim ball en honor i
assistencia de les belleces i se conce-
dió un premi consistent en un relloge
de pulsera d'or per a señora, regal del
señor Meseguer de la Espada a la se-
ñoreta que millor ballara i que el Tri-
bunal l'otorgá a la Bellesa del Foc An-
geleta Ramirez.
Ya de madrugada regresaren a la ca-
pital els excursionistes, tots complaguts
i graits a les atencions i als agasajos
carifiosissims rebuts de les amables au-
toritats de la ciutat de Denia i del
poble hidalgo i cavallerós.

GANSADAS DE K. GARRUTA

Sucedidos i otras cosas

Hoy estoy de malas para decir gan-
sadas.
Esta mañana, cuando he salido de
casa, me he topado de morros con un
cheperudo, y eso es de mala pata.
La suerte es que este cheperudo es
una barbaridad de gracioso.
No hago más que topar con él y
me dice :
—¿A que tú no sabes en qué se pare-
cen las calles de Madrid al cielo?
Yo me quedo sin saber que decirle,
i el va y me dice a golpe:
—Se parecen en que en el cielo hay
astros y en Madrid hay astros... pe-
llos.
La suerte que ha tenido es que ha
hecho camitas corriendo, que sinó, le
pongo la chepa seguida.

En esto de las gansadas pasa como
con el sol del mes de agosto.
¿No lo saben?
Pues en el mes de agosto quema el
sol y las gansadas qué ma-la pata.
Me creo que ya voy entrando en ca-
ja.
Los filósofos son unos trapalones de
marca mayor.
Dicen que las mujeres cuando más
miedo tienen es cuando un hombre las
persigue.
¡Naranjas, digo yo!
Y si lo miramos bien, los filósofos
no van desencaminados; porque se
fundan en aquello del refrán: «el que
la sigue la mata».
Ya me ha salido una gansadita.
Las personas que lean los papeles
verán que todos los días vienen con
aalbansias de potingos para conservar
el cabello.
Dinero malgastado.
Para conservar bien el cabello. lo
mejor es una cajita de llanda con ta-
padorita.
Esta va buena. Atengan.
Yo soy muy amigo de la Argentiní-
ta, y un día que yo estaba gastando
dotorías con ella, le pregunto:
—Un panadero que se arruina en
Buenos Aires ¿cómo se queda?
I ella me dice:
—Se queda como los de España.
¡Falto de peso!
Me queda otra de la Raquel Meller,
pero no quiero amollarla para que no
les entre la gripe.
Me reservo para otra semana las ani-
maladas de mi amigo Mandanga.
K. GARRUTA

Leopoldo Asensio
Comestibles finos
Altamira, 10 ALACANT

Temes bíblicos
«El sacrificio de Isaac».

Temes bíblicos
«La adoración en el huerto de los olivos».

Cuentos argentinos

Una señora muy joven y linda acababa de perder su marido y pasaba los días y las noches gimiendo.

Temerosos por su salud y su razón, los padres de ella le enviaron un joven médico, que, recién llegado de París, se había instalado en el pueblo.

El inteligente galeno, empleó medicamentos de efecto tan seguro que la viudita se sintió consolada.

—Fue muy duro el tratamiento a que tuve que someterla —comentaba después él, lleno de orgullo—, pero al fin vencí. Para calmarla me he visto obligado a darle, casi sin intervalo, una tras otra, seis porciones de cierta substancia que elaboro yo mismo...

—O—

—Doña Antonia: ¿esos dos chicos son mellizos?

—Sí, señor.

—Pero... me parece que el uno es mayor que el otro.

—Sí, uno tiene seis meses más que el otro.

—En ese caso, no son mellizos.

—Le digo que sí: son los hijos de mis dos hijas!

—No es una razón para que sean mellizos.

—Pues, es ese el caso... ¡Nosotros los decimos así porque los dos tienen un mismo padre!

—O—

Un turita yanqui visitó el Jardín Zoológico, y al leer los cartelitos que dicen: «Cuidado con los ladrones», dijo a un criollo viejo que se hallaba a su lado:

—¿Cómo se ve que en este país hay que fiarse poco!

A lo que el otro respondió:

—¡Claro! ¡Con tantos extranjeros como llegan cada día!

—O—

Un padre con su hijo de ocho años atraviesa una calle oscura.

Sorprendido por las idas y venidas de una mujer por la vereda, el pequeño pregunta:

—Papá, ¿qué hace esa mujer?

—Hijo, estará esperando a alguno.

—¿A quién?

—Ella no lo sabe —contesta el padre tomado desprevenido.

—¡Ah! Será por eso que se dirige a todos los hombres que pasan.

—¿Pero vas a recibir a eixos señors en pijama?

—No, mamá; pense llevarmelo.

—¿De manera es que la curació está en les meus mans?

—Sí, señor. I la enfermetat també.

Tróssos i móssos

¿Perqué Pepica té agóbio? per novio.

¿Qué vol que siga el xaval? formal.

¿En que siga formal basta? i en pasta.

Pepica no busques més; yo puc ser eixe ideal, perque soc un xic formal, sols me falten... els dinés.

—O—

Dos afisionats al teatro tenien l'atre dia la sigüent conversa:

—Yo he segut un gran afisionat a eixir al teatro i he fet grans dramas, com «Don Juan Tenorio» i «Juan José». Els papers més principals els fea yo.

—Pues yo una volta vaig fer de venedor d'aigua.

—¿En quin teatro?

—En el teatro circo d'Oriola.

—¿En quina obra?

—En ninguna. El venedor d'aigua que yo fea no eixia a l'escenari. Yo venia l'aigua en el galliner.

—O—

Se morí d'inflamació una dona parlaora, i a l'estirar el garró, tots dien: ¡Pobra señora!

En el cel tindrà un quefer, perque así en el bario fon, dona capás de saber les coses de l'atre món.

—O—

Un dia esperava yo a un amic meu en el café, i com no venia, m'aplegue

a sa casa e nuna carrereta i me l'encontre aponat mirant per forat del pañ de la porta de la cuina.

—Pero ¿qué fas ahí? —li pregunte.

—Calla, queestic mirant a ma muller que va a pendre el bany.

—Xé, después de vint anys que eres casat, ¿no has vist a la teua dona en pilota?

—En pilota si que la he vist; pero mal la he vist prenent el bany en un llibrell.

Un memorial

Els habitants d'un poble, que no saben si está en el mapa, pero si que está en la llista dels famoiencs, ha elevat a... no sabem qui, la següent exposició, interrompida de cuan en cuan per sospirs i badalls:

A QUI POT

Els infrafirmants ganduls, plens de dolor els seus cors, i buits de pá el seus baüls, li pregunten que els torquen els... plors, que han segut hasta ara nuls.

I diuen: Que el fi i la treta de gent tunà i malicciosa, és, parlant en plata neta, fermos a tots la... forsoza per a que guardem dieta.

programes i alocusions són aliments massa eixuts, i están ya farts de cansons. Els pesen massa els... tributs per a atendre més raons.

I este patir general per a tots els fa mal térs; pues decaigut i mortal ya no s'els alsa el... comers, ni extranger ni nacional.

També patixen fam elles; i cert que són males gracies, que els toquen, jovers o velles, a les dones les... desgracies, pues són inocents ovelles.

Perilla, sense disputa, que la que a la seua boca no pot dur ni pá ni fruta, vinga al fi a parar en... loca, pues res en el món disfruta.

I és menester ser molt macho per a no acertar el terno de que tant de mamarracho ni val ni ha valgut un... cuerno, i és vi que no fa borracho.

I en vista del gran treball que tenen des del febrer, volen els firmants avall, que no els envie al... carrer, tractantlos com a estropall.

Tot són badalls, ningun rot, i pues que ya del cabás s'han menjat el darrer brot, digals usia: Yo els... fas la gracia i ho done tot.

QUICO, FAM I COMPANIA

El Tío Cuc i el l'italià

—¡Hola señor italiano! Lo esperaba hoy, pero cómo tardava tanto me creia que ya no vendria.

—No he venito más presto ma porque per lo matino estoi molto ocupato.

—¿Le ha salido trabajo?

—La mia ocupacione no sono de travallo.

—Ya me extrañava a mí que vosté trabajara. ¿Y qué dimonios hase?

—Voy a pescare a la mare.

—¿Se ha hecho peixcador de caña? Mal ofisio ha cogido, señor italiano. Será menester que vegile bien a la suya muller si no quiere que se la pegue. El peixcador de caña, más pierde que guaña.

—Me gusta mucho pescare.

—¿Y peixca mucho?

—Rigolare. Sólo pesco pescado picolino que se menchan la carnata e non se enganchan.

—Entonces la morralla se lo come a osté...

—¡Eco!

—¿Y no ha enganchao ningún peixorro grande?

—Ni uno, señor Cuqui. Tengo mala pata. Laltro matino sentido una forta emosione, ma sono uno desastro.

—Cónteme lo que le pasó.

—La mare sono tranquila...

—No se dise la mare; se dise la mar. La mare es la mamá.

—Bene, bene. La mar sono tranquila como una balsa de olio. Yo esperato en tuta la pasensa una hora e altra ho-

ra sense sentire una picata di pescato, di súbito sento que me tira l'aparello de la cañana y credeto que sono uno pescato grandi. Tiro forte, e poco a poco comensa a salire.

—¿Y era un peixorro grande?

—¡Era uno orinale foradato?

—¡Rejudas que chasco! ¿Y encara le quedan ganas de peixcar?

—Tomé uno berrenchine furioso i marchami a casa.

—¿Y ya no va a peixcar?

—Ahora faso la pescata a lo mercato.

—Muy bien que hase. En el mercao la peixquera es segura. Pero tiene de ir en cuidado, porque cuando manco se lo fegure peixcará el pescado pudento.

—Ya lo sapi, ya lo sapi; pero yo compro sardina de barrilo e no tengo perillo que me engañen.

—¡Hala, adiós, y queno lo engañen!

POESIA PURA

Tot és bonico

Es bonico l'oír del rosiñol son ritmic cant a l'hora d'eixir el sol.

Es bonico admirar molt de matí, flors orlades de perles en el jardí.

Es bonico en xicota maca i hermosa, el pit fresc i olorós com una rosa.

Es bonico i agrada la cabellera, d'una dona en el front de primavera.

Es bonico uns ulls blaus com blau de mar, que brillen luminosos com un diamant.

Es bonica la siesta en hora bona, recolzat al costat d'hermosa dona.

Sin embargo yo trobe més boniquetes, les monedes de a duro i les pessetes.

F. A. TAROT

—Eres un visió. T ha d'it el doctor que no fumes i tú a tot hora la pipeta en la boca.

—Xica, és que costa molt deixar-se la pipa.

—I tú series capas de casarte en eixe xuplantintes que casi no té res?

—Papá, yo me conforme en lo que tinga.

Ara que Gil Robles i la seua colla governen, lo primer que arreglarán, si Deu vol, és el conflicte del paro dels treballadors.

Volen que els treballadors que estan sense faena treballen, i que s'acabe la fam de una.

Si verdaderament estan decidits a que s'acabe la fam, pot ser que acabem en ella; pero quedará la set, la set terrible que tenen els treballadors cada dia més gran; i en la set no acabaran.

Tot el món pregunta per qué Gil Robles tenia tan gran interès en ser ministre de la guerra.

Ningú ho sap ni s'ho pensen. Pues la cosa es de lo ms senzilla.

Gil Robles volia ser i és ministre de la Guerra per resoldre en les seus mans el conflicte dels treballadors parats.

¿Qué de quina manera ho farà?

Pues a tots els parats els farà soldats.

¡I cuan siguen soldats, que s'atreixquen a dir que tenen fam!

Estos dies s'ha vist la causa del fusilament dels braus militars Galán i García Hernández.

Tots els encartats en el procés han quedat en llibertat per haverse demostrat que fusilant a aquells dos homens compliren en son deure.

¡I gracies que la cosa ha quedat aixina i no han condenat a la mare de Galán i a la muller de Hernández!

Ya tenim atra volta en taula la cuestió del augment de preu dels periódics. El Govern vol per forza que els periódics costen 15 céntims.

¿No seria millor que eixe calfament de cap que tenen de muntar el preu dels periódics l'emplearen en que s'abaixe el preu del forment per a que la farina no coste un ull de la cara?

¡Ya és mania de ficar-se en els negocis d'atre!

—¿Te 'n vens en mí, xatorro?
—Lo que tú vullgues. Al circular anava a oír un discurs, pero tú m' ensenarás més.

—¿Es pot passar a vore a la señora?
—¡Cal! Acaba de dirme: «Cuan vinga l' animal de don Rosendo li dius que no este».

Dos forasters en un poble.
—¿Vosté és d'este poble?
—No, señor.
—Pues som paisans; porque yo tampoco soc d'asi.

Paraules agarrades al vol.
—Xé, Geroni: ¿tú no tens pare conegut?
—¿Qui yo?... com están hui les coses de cares no coneix uno ni a son pare.

Comentaris de veïnes.
—Pareix que eixa xicota del primer pis que estúdie per a cupletista va cantant un poc millor...
—Sí; porque ans, cuan ella cantava, lladraven tots els gossos del carrer, i ara no lladra més que sa mare.

Als amics dels pobles

Mos presisa fer present, que els escrits que mos envien dels pobles i si-guen molt llargs no se publicaran. Deuen de tindre present que el periódic es pa tots i en poquetes paraules se pot dir molt.

Tampoc se publicará ningún escrit ni llarc ni curt com no porte la firma i el domisili del autor.

Els cuqueros que mos hachen enviar escrits llargs i sense firma ja saben el motiu deno vórellos en EL TIO CUC.

Correspondencia d'Eix

DE LES BAYES

—Marieta ¿d'a on vens tan sofocada?
—D'Asprella, i ojala no haguera anat. ¿Tú saps xica que burla están fent de nosotros?
—Nosotros ¿qui són?
—Totes les bayeres.
—No t'entenc.

—¿Pues que tú no están enterá que eixe golfo valverdero ha dit que en té quinze a la seua disposició?

—I a nosotros que mos importa aixó?
—Xica, no deixarás de comprendre que al dir quinze i no dir qui són ha caigut la deshonra sobre totes les vahines.

Per aixó en Asprella, m'han dit que si seria R. la g. que la B. o, les T., o la dona de R., o la E., o la M., o la dona de T., o la tia A. i la seua nora, o si seria yo, o si series tú.

—Marieta, si repetixes eixes paraules te galteche; a mí no hi ha ningú que em puga tachar res honrosament.
—Si aixó ho sé yo, xica; per aixó t'havia dit que la deshonra ha caigut sobre totes.

—¿I qué vols que fem si eixe roder desvergoni ha deixat caure els peus en esta terra desdichá?

—¿Qué vull que fem? ajuntarnos unes cuantes en una verga de bou cada una; anar allí i ferli dos dotzenes de marques en eixa cara que té de no sé sap si és d'indio o japonés. No se crega eixe que totes són Marineres i R. la g. i después no entrar ninguna persona honrá en eixa casa.

—Mira; yo no tinc ganas de roidos i lios.

—Ni yo tampoc; pero t'assegure que de lo que yo li donaré a guafiar pocs trages li regalará a la amante. ¡Que se'n vacha a fer boches a la serra de Valverde eixe gos!

JOAN DE LES BAYES

DE PERLETA

—Tío Cuc: en el ventorrillo es reu-nixen uns cuans xicots que a les nou es posen a bramar i no paren hasta le stres del matí. Total, és per una somera que hi ha allí.

—Xé, ¿qué no té moso eixe hostel que se passen les hores hasta que ells vullguen?

—Sí, pero en ser les deu es chita i els deixa asoles a tots.

—Pues que fassen els burros, que no trobaran novia en tota la vida; porque els pares de les fadrines s'enterarán de tot i els enviarán a engañar a Birianga. També els dirá vosté que si no muden de viure d'asi unes sema-

nes els anotaré a tots en el paper verd, per a que els coneguen.

UN DE PERLETA

DE LA BAYA

—Cavallers: en la era de la ermita anem a subastar tot lo movable de Gambito.

—Así tenim un abrigo; ya qui vullga dir?...
—Tío Pere, eixe trasto no se pot subastar, que es deu en en casa el sastre.

—¿Sí? Pues anem a vore que donen d'esta marinera.
—Res es pot donar, porque la estrenaren en la boda que feren en casa de Toni.

—Xé, pues a eixe pas no farem res. Hala, a vore que li poseu a esta bata.
—Per a la bata dos besets.

—Teua és la xicuela. Anem a este silló. Está nou. ¿Hi ha qui vullga dir? A la una, ¿posem?

—Cinc céntims.
—Arrea en ell.
—Vinga atra cosa.

—Compañeros: así tenim tots els menesters d'un matrimoni, hasta la escudella de baix del lit, i se va a subastar tot en un pilot. ¿Hi ha qui vullga dir? A la una, a les dos, ¿posem?

—Tío Pere, que eixe pilot no es deu subastar porque es deu en les cases de comers.

—Dispenseu, que yo no ho sabia. Anem a vore: queda un parell de pan-torrilles. ¿Posem? ¿Hi ha qui diga més? Yo li pose 25 céntims. A la una, a les dos, ¿posem? A les tres; meues són.

TONI

DE DAIMES

Tirrim... tirrim...

—Tío Cuc; li comonique que si veu per ahí a Geremías, no es fie d'ell que té una pistola, i els més dies se li dispara. (pit, pit, pit).

També li partcipe que una fadrina se'n ha anat en el novio a pegarli la volta a España. ¡Oix!

També li fes saber que el señor presidente, (Comes i compañía) no vullgueren engalanar el centro el 14 d'abril porque están a les ordens de Barbeta i Tapenot. (Ole, ole).

Escolte, en la partició d'Alsabares i Daimés hi ha una covaxa a on se reconeixen uns cuans homens de pes a jugar al sèt i mig i algo més.

¡Vixca el progrés i la poca vergoña!

PERET

DE MATOLA

—Xé, Cuquet; tira l'antiojo cap a Matola a vore qué veus.

—Ya está.

—¿Qué veus per eixes terres?

—No es veu res; sols es sent un roido molt fort que sembra un oroplano, pero no es veu res.

—Pues eixe roido és la moto del catrero que anirá a casa de la xicuela.

—¿Pero que el cartero encara és fadrí.

—No; és que anirá a durli alguna carteta.

—¿I a qué van eixes cartetes? ¿Es que está aprenent a escriure per correspondencia, o és que té el novio servint?

—Ca... és que com el pare diu que no vol que sa filla es quede fadrina, pues els fadrins es divertixen escrivint cartetes d'amor; i al pobre cartero el fan pelar les cubertes de la moto pasejant caminets.

—Si que és llástima que eixa rosa tan pomposa es tinga que molestar tant llechint-cartetes i escritets. Seria convenient ferli un remei.

—Pues no hi ha remei més bonico que dirli al Tío Cuc que pegue una voladeta per la partida de Matola i els diga als fadrins que es fassen l'ánimo i vachen a bufarli la orella.

EL VIGILANT

SE CURTEN PIELES DE
TODAS CLASES
JUAN DE HERRERA, 45
ALICANTE

—Tots diuen que tinc molta simpatia i un caràcter molt aubert. Tenen raó. Per el meu caràcter aubert tinc tanta simpatia.

—¿Se li ha caigut alguna cosa?
—Sí, señor; la invitació que m' ha donat la seua señora per a vore la exposició de plantes.

Servisi per teléfano, telé-grafo, rabio, peató i en burro

DE CASTALLA

—Tío Cuc: tire l'antiojo per el carter més seguit que trobe i vorà quins resesos d'homens hi han parats, i ca-si tots estan calbos de tant durcir.

—¿Que así no treballa ningú?

—Uns cuants en el castell, i els res-tants estan parats.

—¿I els del castell quin jornal gua-ñen?

—A duro el pam i tots els caragols que es troben, a cada un la mitat; pe-ro segons m'han contat, s'han trobat cherres, escudelles i hasta un salpaset del dominus nostrum.

—¿I aixó és veritat?

—Mire si és veritat que hasta el tío Cánter vol donar la noticia per tota España.

—Buena, pues; muden la vulla i no parles tant del castell, porque me fas un cap com un sistellot, i de poquet més emporten al manicomio.

—Tío, parlant en franquea: ¿qui és aquell que anava a missa per dos se-manes de faena en Chindescalar?

—¿Aquell? pues un que vol donarse pisto en frases d'esquerra; lo mateix que el cavall de batalla, que si no es-tà agarrat al seforet, es el primer en portar el ciri vermell.

PELL I CUIRO

DE ROTOVA

—Xé, Cuquet, tira la ullera i mira on estem.

—En la grancha de Cagauilles.

—¿Pero aixó no era convent?

—Sí, pero ara és la regalicia dels pandorgos arrematats.

—Xiquillo, ¿i alló qués és?

—El Plamaronda.

—Qué llástima, nebot, que aquella taroncha no se l'hagueren menjat els inglesos en el seu temps.

—Tío, tot eixe lio poden agrair els treballadors el ex amic del Morrut 13, que té la més mala sombra i tot ho vol per a seu cos. Se'n recorda molt dels treballadors que treballen micha semana, levant la que no treballen chens.

—¿Redeu, Cuquet! Pues a mi em van dir que treballaven seguit.

—Sí pero són els del Foir.

—Xé, ¿si en les agonies de la mo-narquía no en treballava més que un!

—Aixó és obra dels dirigents dels dos pobles.

EL JESUITA

DE PEGO

A Salustiano sentim dirli que no mos es possible publicar el seu escrit per ser excessivament llarc.

DE CALLOSA D'EN SARRIA

Tampoc podem publicar els versos que mos remet Formigueta per con-duc-te del corresopnsal, per motiu de tin-dre moltes faltes i ademés que tot són tontaes.

DE CASTELLÓN DE RUGAT

L'escrit de Un Cristero no pot pu-blicarse porque tindriem un disgust. S'ha d'anar en molt cuidado en lo que s'escriu en estos temps.

D'AIGÜES DE BUSOT

Toc, toc...

—¿Qui és eixe que toca?

—L'amic criticador.

—Hola compañero. ¿Qué hi ha?

—Pues a contarli un poquet vinc.

—Tú dirás, pues.

—Mire, que és molt seguir que a la Pina li fassa mal la mona en dos ous.

—¿Xé, qué dius?

—Vullc dir a alguna xicota de la

llengua llarga i en ganes d'agarrar a Co... Li diré: en el cine eren les nou de la nit i com no estava ell al seu costat, pues anaren a buscarlo i per-que estava asentat al costat d'un xi-cota, quina rabia pendria que en un brassat el llevaren i se l'endugueren.

El xicot se'n anà, pero la xicota té tantes ganes de pillarlo, que l'esperà al camí darrere la soca d'un garrofer i tan gran resibiment li va fer, que a la despedida me va trencar la ullera. Ara vorem si d'así nou mesos la tinc arre-glà. Fon una despedida de felisitat, pe-ro com sa mare anava pegant coixaes, els va estorbar; pero ells ya tenien prou. Ara a esperar que vinga i la ben-dició.

EL CRITICADOR

DE RELLEU

—¿Qui toca?

—El relleuero. ¿Qué encara no em coneix?

—M'ho figurava. ¿Vens a que tire l'antiojo?

—Clar, home.

—Pues ya está tirat. Estiguerem fa alguns dies observant i el Cuquet ha redactat unes critiques que anirem pu-blicant, dedicados la primera a l'olor que trauen les parets, cuan plou; la segona als establiments que no coneixen la higieine; la tercera als que te-nen que manar i no manen desinfe-star les habitacions cuan es mor una persona d'enfermetat contagiosa, i des-pués vorem.

—¿Folo! pues si que ha vist vosté algo.

—Aixó és lo que tenim de sobra, «algo». Aixó de les parets que olen a ch. ch. és que com fa cincuenta i pico d'añs que no les han emblanqui-nat i la machoria son de fanc i pal-lús... ¿a qué han de oldre sino a es-table?

—No es disculpe; en n'hi ha de molt bruts.

—Pues si vosté no existira estavem

perduts.

—I aixina també.

XALECO

DE RAFELCOFER

—Xiquillo, pega una escabusa a eixe poble i disme algo.

—Ya vinc, tío; i cuidado que m'he salvat de milacre perque en l'esglesia havia una novia, i com el padri és tan popular, era tot xaraga. Pero yo m'he ficat en la sagristia, que és el ganxo on cauén els babaus, i he tin-gut molt gust de vore que después de la sirimonia ningú sabia els drets que tenien que cobrar; pues el vicari, acovardat del señor Costa, no ha vol-gut demanar preu, pero el sagristá te-nia orde del seu Costa, i fregantse els morros en la solapa de la casulla di-gué:

—Al padri li requerixen 1750 can-dongues, i a la padrina 5.

Pero com la Costa estava algo llun-ta, obté el padri per deixaro pendent, esperant que si casantse a les huit té eixe valor, pensa demanarli una ma-tinà per saber lo que valdria. No obs-tant, en la serreria els espere.

A. FUSTER

D'ONTENIENT

—¿A on va tan mudat, tío?

—Al convent. ¿I tú?

—Yo al barracó a vore pantorrilles i... atres coses.

—Ta mare m'ha dit que vas tart a casa i que fa uns dies estás mig gabià i ullerós i mai tens un gallet.

—La culpa és de Colau, que diu més mentires que un cassador.

—Entonces, ¿aixó de les quatre pesse-tes és mentira?

—¿Pues clar! Digau fort, tío. ¿Caste-llano cobra tres pessetes!

—Qué, ¿tú també vas a Valencia a vore a Manolito Barruga.

—Sí señor. Anem més de cincuenta. ¿I vosté vindrà?

—No te ho fas cert; pero es facil que peque una volteta en el globo per damunt la plassa tirant clavellines a

IDEAL ARTISTIC

Plaza Chapí y carrer de Bailén

LOCAL ESPASIOS Y LUJO

SAMENT DECORAT

SERVISI ESMERAT A CA

RREC DE VINT SIMPATI

QUES Y HERMOSES

CHICUELES

APERITIUS, LICORS Y VINS

DE MARCA

SERVEZA FRESCA

REFRESCS Y CHELATS

Música y ball

d'esprá y nit

DEL IDEAL ARTISTIC A LA GLORIA

Barruguetes per a que rabien les ve-lls mantellineres.

—Tío, ¿vosté que és més llet que Gil Robles, no sap per qué no obrin el sindicat d'este poble, sent aixina que els han ubert en tota España?

—Home, no sé qué dirte; a lo mi-llor en aixó hi ha una má amagá que fa per a que no l'obriguen. Perque no crec que les autoritats vos tinguen tan-ta por...

—¿Por? El día manco pensat si van le scoses com van así passará un guirigall de mi dimonis.

—Tingau paciencia, xiquets; alseu els ulls i mireu a atres pobles més ex-plotats que eixe; atres ciudatans en manco esperasa de llibertat. Ahí no es-teu mal del tot.

—Be, be... Mire, vosté tire cap al convent, que yo m'en vaig al barracó.

—¿No tens por de condenarte?

—Tinc lo mateix. Si me torne dimo-ni, com diuen les beates, ara que tinc poca faena, en el rabo mataré mos-ques.

—A vore si passa com a l'atre ba-rnacó, que per unes va tindre que eixir fugint.

—¿Pero no hi ha lliberatat de culs?

—Sí.

—¿I no pot fer cada un lo que vull-ga?

—Sí, pero com hi ha tanta dona ce-losa.

—¿Ah! pues que l'enseñen.

CURRA CARRITO

DE VERGER

—¿Qui és aquella loca descabellóna que ve paca amunt, tío?

—Fija't be i vorás que és la Barbía-neta.

—¿Qué li passa?

—No res. A lo millor que han po-sat a algú al Tío Cuc, i com ella és tan escandalosa, ho pregon a per tot el poble.

—¿Escandalosa? ¿Aixó que vol dir?

—Home, perque el escándalo mes gran del poble l'ha fet ella, i...

—¿I aixó?

—Te'n recordes que el día de Sant Vicent se'n va anar ella i un atra en un auto a la Font Chunquera en dos xics i no sé lo que va passar, pero es diu que res de bo?

—Prou, que la cosa s'embruta.

—Xe, em xilla l'orella esquerra.

—¿Aixó que vol dir?

—Pues que Vicent del Calap, més conegut per «Tonico», va fugir o el van fer fugir de la cuadrilla el día de Sant Vicent.

UN EX VOLGUT

DE LA VILA

—Amic Tío Cuc: Fará el favor de po-sar el telefonoescopi radioumático en comunicació perpétua en el mestre Se-rola.

—Xé, m'has impresionat molt.

—No és res; quatre preguntes que li vullc fer al mestre Serola, perque m'han dit que és molt sabut.

—Bueno, l'aparato está en perpétua comunicació. Adios.

Tirrin... tirrin...

—¿En qui parle?

—En el mestre Serola.

—¿Hola! ¿Vosté és? M'alegre; pues m'ha dit el Cuquet que vosté ha es-tudiat molt i ho sap tot.

—Pues he estudiat terapéutica, he estudiat el futbolisme, he estudiat la desinfecció admostérica, he estudiat...

—Bueno; entonces sí que sabrá dir-me lo que yo vullc saber.

—Tú dirás.

—¿Per qué les mestres de costura a les xiquetes que perteneixen a un co-leche no les volen i a les que no per-teneixen sí que les volen? ¿Per qué el carrer del Doctor don Alvaro Esquer-do, antes Llimons, fa tanta pudor en l'androna de desaigüe? ¿Per qué l'Ajuntament no arregla el llavador, que tant el reclamen les dones i que tanta falta fa? ¿Per qué l'aigua pota-ble la lleven de les fonts i la tiren a la séquia mare? ¿Per qué l'inspector d'analisa la llet no l'analisa a tots els cabreros i permetix que venguen aigua blanca en conte de llet? ¿Per qué l'en-carregat de inspeccionar la carn no priva de matar cabres i ovelles que tenen més de 18 abrils? ¿Per qué l'en-caregat d'inspeccionar les verdures i hortalices i fruites que es venen en la plassa permetix que mos ho menchem palpat de mans netes i brutes? Mes-tre, si vosté em contesta a totes les preguntes que he fet, li regale un des-infectador admosféric per a que des-infecte l'admosfera de tota la canllo-ga de micróbios que mos se presenta este estiu i que en tre tots formen una epidemia.

UN GLOBULO ROJO

Corresponsals tramposos

Per a que els cuqueros els coneguen publiquem la llista dels corresponsals que han venut E LITIO CUC i s'han quedat en els dinés:

Benjamín Mira, Valeriano Amorós i Hermelando Esteve, de Castalla.

Bautista Serrano de Carcaxent.

Vicent Espasa de Callosa d'En Sa-rria.

Santiago Gonzalez de Flix (Tarra-gona).

Emilio Martí de Gandía.

Vicente Berenguer de Monover.

Bautista Gimeno de Nucia.

Francisco Escales de Orba.

Miguel Baldó de Polop.

Vicent López Vilaplana de Benia-rres.

Francisco Oltra de Benefuzar.

José Llorca (Cartero) de Orcheta.

Blas Riquelme (Cartero) de Verger.

Miguel Escribá de Ondara.

Salvador Martí de Cocentaina.

Tenim preparada atra llista que ja publicarem si no paguen les pessetes que deuen.

—Estic molt delicat; me trobe bastant mal.
—¿I qué té?
—Cuatre meches.